

dant Sogn være 1,200—1,500 Kommunikander, som skulle indføres i Kommunionbogen. Det er et betydeligt Arbejde, der paahviler en saadan Kirkebylærer. Desuden er der forskellige andre Ting, de have at trække rundt med. (*Bluhme*: En Natpotte?) Den maa jeg skænke det ærede Medlem. Der er forskellige andre Forretninger, der paahvile dem. Trækrudden skal jeg ikke tale saa meget om, den har det ærede Medlem for Assens (Berntsen) og andre talt om. Det er jo i og for sig reelt set en Biting, naar man er gode Venner med Ringeren, men hvis han gør Strejke, og Læreren bor langt fra Kirken, en Fjerdingvej eller mere, — det er der mange, der gøre — kan det blive meget vanskeligt. Trækrudden kan man ikke slippe for, før der indtræder Vakance. (*Jensen-Knudstrup*: Det er urigtigt). Saadan forstod jeg det, at naar der indtræder Vakance, kan Læreren fritages for denne Bestilling med Trækrudderne, men saa kommer han til at yde et betydeligt Beløb. 30 Kr. maa han give Afkald paa for at faa lukket Trækrudderne op. Der har man en Vurdering af, hvor meget dette Arbejde er værd. Jeg skal dog ikke omtale dette videre.

Det paahviler ogsaa Kirkebylæreren at bringe Brød og Vin fra Præstegaarden til Kirken (Afbrydelse), ja, saa vidt jeg ved, er det ikke noget, man har paalagt Ringeren. Hvis nu Læreren — som jeg kender Eksempler paa — bor $\frac{1}{2}$ Fjerdingvej fra Præsten og derfra har en hel Fjerdingvej til Kirken, og Præsten ikke vil tage Brød og Vin med, men har Lyst til at chikanere Læreren lidt, faar Læreren Lov til at gaa denne Tur til Præstegaarden og derfra til Kirken hver Søndag og tilbage igen efter Kirketjenesten med Kurven. Det sker ikke i Almindelighed, men det kan ske. Det skulde man være sig imod.

Endvidere paahviler det Kirkebylærerne at holde Altertøjet og Alterdugen ren, det er heller ikke afløst, saa vidt jeg ved, og alt dette byder man 20 Kr. for. Jeg siger, det er ikke for Arbejdet, men for Titelen, thi i de smaa Kommuner, hvor der kun er faa Forretninger at indføre i Kirkebogen, maaske kun 20 Forretninger hele Aaret rundt, giver man ogsaa 20 Kr., og der bør maaske Læreren lige ved Siden af Kirken. Der er stor Forskel paa Forretningerne i et stort Sogn og i et lille. Der er Sogne paa ikke meget over 200 Indbyggere og nogle, der ere helt oppe paa 3,000 og derover. Jeg synes, at der ved Fastsættelsen af Kirkebylærernes Vederlag

bør tages noget Hensyn til Arbejdet. Det burde ikke fastsættes til 20 Kr., men sættes fra 20 Kr. eller fra 10 Kr. opad.

Endelig vil jeg omtale Pensionspørgsmaalet. Der foreligger for os et Andragende fra afskedigede Lærere om at faa forhøjet deres Efterløn. Dette Andragende har jeg Sympati for, thi det er jo klart, at naar det bliver dyrere at leve for Folk, der ere i Virksomhed, er det ogsaa dyrere for dem, der skulle leve af deres Efterløn. Jeg hørte jo nok, at den højtærede Finansminister forgangen Dag sagde, at de, der en Gang havde faaet deres Pension fastsat, ikke havde Grund til at vente mere, men maatte finde sig til Rette i de Forhold, under hvilke de levede, men dette har givet mig Anledning til at fremsætte nogle Bemærkninger om Pensionsforholdene i Almindelighed.

Det er jo en almindelig Tro blandt Folk, som ikke ere pensionsberettigede, Folk i private Stillinger, at det er en uhyre Fordel, Embeds- og Bestillingsmænd have derved, at de opnaa Efterløn, naar de ikke kunne arbejde mere. Det kan ogsaa være en Fordel, men der er dog adskillige, som aldrig naa at oppebære Efterløn eller Pension. For dem, der dø i en tidlig Alder uden foregaaende langvarig Svaghed, er Pensionsretten aldeles ingenting værd. Kun de, hvem det bliver beskaaret at leve et langt fredeligt Liv fri for Arbejde, kunne undertiden oppebære Pension i mange Aar og saaledes faa en stor Fordel ud af det. Jeg vilde foretrække at arbejde hen imod en Vej, der gaar stik modsat den, hvor vi ere gaaede i de Aar, jeg har deltaget i Arbejdet her, og i Aarene foran. Man er nemlig gaaet over til mere og mere at pensionere alle Embeds- og Bestillingsmænd, enten de ere mere eller mindre fast ansatte, og flere og flere Embedsmænd kræve Pension og højere Pension. Jeg tror, at vi ville drukne i alt dette tilsidst, hvis vi gaa videre ad denne Vej. Jeg vilde hellere, at man slog ind paa den Vej, som i gamle Dage var Demokratiets, den, at se at komme bort fra Pensionerne. Det kan ske ad forskellige Veje. Jeg tænker selvfølgelig ikke her paa at fratage dem, der nu ere Embeds- og Bestillingsmænd, nogen Ret, men hvis man vil slaa ind paa den af mig omtalte Vej i Fremtiden, — er jeg godt klar over, at man maa lægge et Beløb til Begyndelseslønnen, alt-saa betale noget mere for Arbejdet. Endvidere maa man for at sikre sig, at de Folk, som ere i det offentlige Tjeneste, have noget at leve af paa deres gamle